

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **býv. ppor.** [redacted], bytem [redacted], zastoupen Mgr. Ing. Klárou Böhmovou, advokátkou, se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2019, č.j. PPR-19175-14/ČJ-2019-990131,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2019, č.j. PPR-19175-14/ČJ-2019-990131 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 30. 4. 2019, č.j. 1002/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobce podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Změna

provedená žalovaným spočívala pouze v opravě zjevné písařské chyby a opravě finančních hodnot odcizených věcí; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

- [2] Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí jednak ve skutečnosti, že bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, a jednak proto, že ze zjištěného skutkového stavu byly vyvozeny nesprávné právní závěry. Namítal, že v případě jeho jednání nebyly naplněny formální znaky přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a to subjektivní a objektivní stránka trestného činu. Nebyly-li naplněny znaky trestného činu, pak dle žalobce nemohly být naplněny ani podmínky pro propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.
- [3] Ve vztahu k nenaplnění subjektivní stránky trestného činu žalobce namítal, že vysvětlil, proč dne 5. 2. 2019 využil otevřených dveří kanceláře nrap. [redacted] a proč kancelář důkladně prohledával. Uvedl, že mezi věcmi hledal grafickou kartu, jež mohla být vyňata z jeho osobního počítače, který se nacházel v kanceláři nrap. [redacted] za účelem softwarové opravy. Jelikož v počítači žalobce chyběla grafická karta, kterou nemohl najít ani mezi věcmi ve skříních, rozhodl se žalobce udělat nrap. [redacted] „naschvál“, protože vzal drobné předměty ze skříně v jeho kanceláři, resp. tři, když se pro jeden později vrátil, aby si nrap. [redacted] o to více všiml, že mu něco chybí. Tyto předměty umístil za dataprojektor do plechové skříně v kanceláři vedoucího směny, průběžně je kontroloval a po nějaké době je chtěl položit na nějaké místo, aby je tam nrap. [redacted] objevil a začal přemýšlet, kde se tam vzaly a kdy je tam položil. Žalobce uvedl, že má za to, že ze skutečnosti, že předměty vydal až po zahájení trestního stíhání, nelze usuzovat úmysl získat možnost s věcmi trvale disponovat. Z vyjádření žalobce a mjr. PaedDr. [redacted] vyplývá, že žalobce do okamžiku doručení usnesení o zahájení trestního stíhání nevěděl, že nrap. [redacted] věci již postrádá, proto předměty někam nepoložil, jak měl původně v úmyslu. Žalobce nevěděl ani o umístění kamery v kanceláři nrap. [redacted], tudíž nemohl vědět, že nrap. [redacted] a další osoby ví o tom, že žalobce věci odnesl a že dne 30. 4. 2019 bude ohledně jejich údajného odcizení zahájeno s žalobcem trestní stíhání. Za tohoto skutkového stavu nedávají podle žalobce smysl výpovědi svědků, kteří uvedli, že při manipulaci s dataprojektorem v období od 8. 2. do 16. 4. 2019 se žádné z odnesených věcí za dataprojektorem nenacházely. Pokud by se tam totiž věci nenacházely, nemohly by podle žalobce být věci za ním dne 30. 4. 2019 nalezeny. Žalobce uvedl, že mu není jasné, proč svědci takto vypovídali, ale je možné, že se nechtěli dostat do problémů nebo konfliktu s některým z kolegů. Pokud byly dle žalovaného uloženy věci za dataprojektor v období od 16. 4. do 30. 4. 2019, není dle žalobce zřejmá motivace takového postupu; pokud věci odnesl skutečně s úmyslem získat možnost s nimi trvale disponovat, odnesl by věci z pracoviště rovnou a nevracel by je, když nevěděl o zachycení svého jednání na kameru.
- [4] Ve vztahu k jednání ze dne 13. 2. 2019 žalobce namítal, že z jeho jednání zachyceného na kameře jasně vyplývá, že v kanceláři nrap. [redacted] něco hledal, prozkoumával svůj počítač a byl zaujat předmětem v antistatickém obale na stole. Předmět z kanceláře odnesl, prohlédl si ho a za 6 minut ho vrátil, což měl od počátku v úmyslu. Při odchodu z kanceláře potkal prap. [redacted] Skutečnost, že k setkání došlo až poté, co opouštěl kancelář podruhé, vyplývá z výpovědi žalobce, prap. [redacted] a nrap. [redacted], z kamerového záznamu a z výpisu přihlašovacích údajů k počítači umístěnému v zasedací místnosti. Z kamerového záznamu je dle žalobce zřejmé, že když

opouštěl kancelář poprvé, u počítače v zasedací místnosti nikdo nesedí. Ačkoliv se výpovědi žalobce a prap. [REDAKCE] liší v místě, kde mělo k setkání dojít, podstatný je časový aspekt, tedy zda k setkání došlo po prvním či druhém opuštění kanceláře, v čemž se výpovědi podporují. Jde-li o časové údaje na kamerovém záznamu a časové údaje přihlášení prap. [REDAKCE] k počítači v zasedací místnosti, je možné, jak uvedl ve své výpovědi nprap. [REDAKCE], že se časový údaj na kamerovém záznamu liší od reálného času v řádu minut až desítek minut. Z uvedených důvodů žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že žalobce vrátil pevný disk pouze v důsledku setkání s prap. [REDAKCE]. Žalobce vrátil pevný disk proto, že nikdy neměl v úmyslu získat možnost s ním trvale disponovat. Podle žalobce tak bylo prokázáno, že neměl již v okamžiku zmocnění se věci úmysl s věcí trvale disponovat. Žalobce má za to, že je kardinální otázkou, jaký byl úmysl žalobce v okamžiku zmocnění se věci; nemá-li pachatel v úmyslu s věcí trvale disponovat, nemůže se jednat o přečin krádeže.

- [5] Žalobce dále shrnul, že ani v případě svého jednání ze dne 5. 2. 2019, ani v případě jednání ze dne 13. 2. 2019 neměl v úmyslu získat možnost trvalé dispozici s odnesenými věcmi (2 ks modulu počítačové paměti, 1 ks redukce USB a 1 ks pevného disku). Žalobce dále rozporoval tvrzení žalovaného, že jeho tvrzení jsou účelová, což bylo dovozeno zejména z toho, že se žalobce při zahájení řízení ve věcech služebního poměru k věci nevyjádřil, a učinil tak až prostřednictvím zmocněnce v odvolacím řízení. Uvedl, že vyjádřit se k věci je právem, nikoliv povinností účastníka řízení, stejně jako zvolení si zmocněnce. Žalobce namítal, že řádný výkon těchto práv mu nelze žádným způsobem přičítat k tíži a dovozovat z něj účelovost tvrzení žalobce.
- [6] K naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přečinu krádeže vloupáním žalobce namítal, že nebyl naplněn znak vloupání. Poukázal na to, že čl. 23 odst. 2 pokynu ředitele ŘSCP č. 49/2013, o plnění základních úkolů inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti, obsahuje demonstrativní výčet činností, nadto kontrola uzamčení kanceláří je činností úzce související s kontrolou řádného ukládání klíčů u vedoucího směny. Jde-li o klíče, které má žalobce na kamerovém záznamu v ruce při vstupu do kanceláře nprap. [REDAKCE] dne 5. 2. 2019, nejednalo se o klíče od všech kanceláří, ale o klíče, které žalobce používal v rámci služby (klíče od šaten, pout, skřínky v denní místnosti, památeční klíče od prvního bytu žalobce). Klíč od kanceláře nprap. [REDAKCE] s sebou žalobce při prvním vstupu do kanceláře neměl; klíč objevil až poté, co se vrátil na operační středisko a zkontroloval zapečetění všech trezorků s klíči, přičemž jej překvapilo, že byly všechny řádně zapečetěny. Jelikož však byla kancelář nprap. [REDAKCE] odemčena, prohlédl i plastová válcovitá pouzdra s klíči, tzv. šulky. V jednom byly klíče od posilovny, v dalším náhradní klíče od ICP Brno Tuřany a v posledním pouzdro se štítkem „[REDAKCE]“ se nacházely dva klíče (jeden vypadal jako klíč od visacího zámku, druhý byl klasicky „fabkový“). „Fabkový“ klíč s sebou vzal žalobce při druhé návštěvě kanceláře nprap. [REDAKCE]. S klíčem šlo otočit v zámku, byť ztěžka, a následně s klíčem žalobce kancelář též uzamkl. Ačkoliv vyslechnutí svědci existenci takového pouzdra s klíči popřeli, z fotografie skříně, do níž se ukládají trezorky s klíči, pořízené GIBS dne 19. 3. 2019 je zjevné, že se ve skříně nacházela tři plastová válcovitá pouzdra, a nikoliv jen dvě, jak uvedli vyslechnutí svědci. Žalobce má za to, že pokud by pouzdro s klíči od kanceláře nprap. [REDAKCE] neexistovalo, musel by žalobce k uzamčení kanceláře dne 5. 2. 2019 použít klíč z plechového trezorku, který by následně zapečetil svou vlastní pečeti. Pokud by byla pravda, že si nprap. [REDAKCE] poctivě vyzvedával své pouzdro s klíči u vedoucího směny, nepochybně by si zapečetění svého pouzdra cizí pečeti všiml. Ve světle těchto skutečností

spolu s výpověďmi svědků o tom, že odnesené předměty za dataprojektorem v plechové skříni nezpozorovali, považuje žalobce otázku poničení knihy fonogramů a hlášení za důležitější, než jak se domnívá žalovaný. Kdyby tvrzení žalovaného měly oporu ve skutečnosti, nebylo by zapotřebí likvidovat záznam žalobce o vstupu do kanceláře nrap. [REDAKCE] dne 13. 2. 2019. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že kniha fonogramů byla poškozena až v období od 7. 5. 2019, kdy již byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, pročez neměl možnost knihu fonogramů poškodit; takové jednání by navíc postrádalo smysl. Podle žalobce je ve vztahu k naplnění objektivní stránky přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku podstatná jen skutečnost, že ke vstupu byl použit klíč, který nebyl řádně uložen a zapečetěn, a proto se nemohlo jednat o vloupání.

- [7] Žalobce dále namítal, že jeho jednání, ač není příkladné, zcela zjevně nedosahuje úrovně zavrhnutíhodnosti. Jeho jednání, ač nevhodné, má spíše povahu hašteření kolegů na služebně, schválnosti, která se žalobci vymkla z rukou, nicméně při zohlednění okolností daného případu nelze dospět k závěru, že by jednání žalobce bylo třeba ostře morálně odsoudit, naopak jej dle žalobce lze pochopit. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se o jednání žalobce dozvěděly orgány činné v trestním řízení a osoby, které se jej jakýmkoliv způsobem zúčastnily. V souladu s touto argumentací by podle žalobce byla ohrožena dobrá pověst bezpečnostního sboru vždy, když se příslušník bezpečnostního sboru dopustí jednání, které by mohlo naplňovat podmínky ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť v takovém případě bude většinou probíhat i trestní řízení o takovém jednání. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho jednání, které má povahu ojedinělého a za dobu jeho dlouhodobého příkladného působení v policii, bylo způsobilé ohrozit maximálně kolegiální vztahy na pracovišti.
- [8] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitkám žalobce týkajícím se jeho jednání ze dne 5. 2. 2019 žalovaný uvedl, že tyto byly vypořádány na str. 32 až 34 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že úmysl žalobce přisvojit si cizí věc zmocněním je zřejmý z okolností projednávané věci, přičemž argumentace žalobce neodpovídá objektivní realitě zachycené na videozáznamu z kamery. Na něm je jednoznačně zachyceno, že žalobce po vstupu nejdříve pohledem prohlédl strop kanceláře, poté důkladně a systematicky prohledával kancelář a rovněž důkladně prohlížel věci, kterých se nakonec zmocnil. Žalobce po vstupu do kanceláře nejdříve otevřel skleněnou skříň, začal ji prohledávat a vytáhl z ní jeden kus počítačové paměti, který si vložil do levé kapsy kalhot, a až následně začal prohlížet počítač. Podle žalovaného je otázkou, proč žalobce nejdříve prohledával skříň v kanceláři, a nikoliv svůj počítač, kde by se z logiky věci měla jeho grafická karta nacházet, a proč se rozhodl ihned po prohlédnutí první skříně vzít počítačovou paměť a vložit si ji do kapsy, když neprohlédl ani další skříně, stůl a zejména svůj počítač. Takto se podle žalovaného nechová člověk, který hledá v cizí kanceláři vlastní věc a následně chce odnést náhodné věci za účelem poškození kolegy. Pokud by skutečným úmyslem žalobce bylo toliko poškodit kolegu, vzal by věci z kanceláře nahodile bez jejich důkladného prohlížení. Též by bylo logičtější vzít větší věci, jejichž absence by si nrap. [REDAKCE] ihned všiml, nebo například věci ležící na stole, kde jsou na první pohled viditelné. Žalovaný podotkl, že chování žalobce zachycené kamerou vyvolává dojem, že žalobce při vstupu do kanceláře kontroloval, zda jsou v místnosti

instalovány kamery, což jistě nenasvědčuje tvrzenému úmyslu žalobce najít svou grafickou kartu. Tvrzení žalobce, že je možné, že se kolegové nechtějí dostat do problémů, pročez vypovídali takovým způsobem, jakým vypovídali, označil žalovaný za absurdní, neboť svědkové by se do větších problémů jistě dostali v případě podání křivé výpovědi před orgánem činným v trestním řízení. Ohledně otázky manipulace s dataprojektorem bylo vyslechnuto celkem šest svědků, přičemž všichni potvrdili, že se při manipulaci s dataprojektorem v období od 8. 2. do 16. 4. 2019 žádné z odnesených věcí za dataprojektorem nenacházely. Tvrzení žalobce tak stojí osamoceno a je vyloučeno výpovědi šesti svědků. Dále žalovaný označil za irelevantní, zda žalobce odcizené věci ponechal na pracovišti nebo je z něj odnesl, neboť pro posouzení úmyslu žalobce je stěžejní toliko skutečnost, že si žalobce věci ponechal ve své dispozici a odňal je z dispozice jejich majitele. Podle žalovaného skutečnost, že žalobce věci vrátil až po doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, spolu s ostatními okolnostmi dokládá skutečný úmysl žalobce a naopak nenasvědčuje úmyslu vrátit věci dobrovolně. Žalobce informoval mjr. PaedDr. [REDAKCE] o tom, že se odcizené věci nalézají za dataprojektorem ve skříni v kanceláři vedoucího směny bezprostředně poté, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce přitom měl dostatečný časový prostor pro vrácení odcizených věcí, když odcizené věci byly v držení žalobce více než dva měsíce. Dále uvedl, že povědomost o hrozícím trestním stíhání musel žalobce mít již dne 11. 4. 2019, kdy podával u Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) vysvětlení podle ustanovení § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

- [10] K žalobním námitkám ohledně jednání žalobce ze dne 13. 2. 2019 žalovaný uvedl, že žalobce i tohoto dne nejprve prohledával skříň a až posléze prohledal svůj počítač. Žalovaný upozornil na to, že si žalobce ve svých tvrzeních protiřečí, neboť na jednu stranu žalobce jednu stranu žalobce prap. [REDAKCE] tvrdil, že jej do kanceláře poslal samotný nrap. [REDAKCE], na druhou stranu po setkání s prap. [REDAKCE] poslal nrap. [REDAKCE] SMS, v níž mu dává na vědomí, že vstoupil do jeho kanceláře, aby „předešel případným problémům“. Na druhou stranu ohledně vstupu do téže kanceláře dne 5. 2. 2019 žalobce nrap. [REDAKCE] neinformoval. Dále žalovaný uznal, že si tvrzení žalobce a prap. [REDAKCE] ohledně místa setkání neodpovídají, když prap. [REDAKCE] uvedla, že v době setkání s žalobcem seděla u počítače v zasedací místnosti, zatímco žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že prap. [REDAKCE] přicházela po chodbě směrem od denní místnosti. Přítomnost prap. [REDAKCE] u počítače v zasedací místnosti videozáznam z kamery skutečně nepotvrzuje. Nicméně samotný žalobce otázku místa setkání považuje za nepodstatnou a zdůrazňuje časový aspekt, tedy zda k setkání došlo po prvním či druhém opuštění kanceláře. Z výpisu přihlášení prap. [REDAKCE] do počítače umístěného v zasedací místnosti ICP Brno Tuřany vyplývá, že prap. [REDAKCE] byla dne 13. 2. 2019 k počítači přihlášena minimálně v 15:49:13 hod. a v 15:57:48 hod. Podle videozáznamu z kamery byl žalobce v kanceláři nrap. [REDAKCE] v době od 15:36 hod. do 15:48 hod. a v 15:54 hod. Žalovaný přitom nemá pochybnosti o správnosti časových údajů uvedených ve videozáznamu z kamery, neboť tyto časové údaje odpovídají tvrzení žalobce, že při odchodu z kanceláře potkal prap. [REDAKCE] na chodbě, a též skutečnosti, že v 15:48 hod., kdy žalobce odcházela z kanceláře nrap. [REDAKCE], skutečně podle záběru kamery prap. [REDAKCE] nesedí u počítače. Lze tedy dovodit, že v 15:48 hod. prap. [REDAKCE] k počítači přicházela, neboť se k němu v 15:49:13 hod. přihlásila. Podruhé

se prap. [REDAKCE] do počítače přihlásila až v 15:57:48 hod., tedy 3 minuty poté, co žalobce podle časových údajů uvedených ve videozáznamu z kamery kancelář nrap. [REDAKCE] po druhé návštěvě opustil, z čehož lze dovodit, že se s žalobcem museli minout. Na základě shora uvedeného je žalovaný přesvědčen o tom, že žalobce potkal prap. [REDAKCE] po první návštěvě kanceláře a že pevný disk vrátil po tomto setkání. Dále uvedl, že tvrzení správních orgánů, že žalobce vrátil pevný disk v důsledku setkání s prap. [REDAKCE], není v napadených rozhodnutích opřeno o svědectví prap. [REDAKCE], která ostatně ani netvrdila, že by měl žalobce v době jejich setkání u sebe nějakou věc, nýbrž o výpověď žalobce a tvrzení žalobce vznesená v průběhu řízení ve věcech služebního poměru, videozáznam z kamery a výpisu přihlášení prap. [REDAKCE] do počítače umístěného v zasedací místnosti ICP Brno Tuřany. Přestože při výslechu nrap. [REDAKCE] uvedl, že se časové údaje uvedené ve videozáznamu z kamery mohou od reálného času lišit v řádu minut až desítek minut, neměl žalovaný důvod o časových údajích pochybovat, neboť odpovídají tvrzení žalobce, videozáznamu z kamery a výpisu přihlášení prap. [REDAKCE] do počítače umístěného v zasedací místnosti ICP Brno Tuřany. Nadto je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že vrácení pevného disku v důsledku setkání žalobce s prap. [REDAKCE] je opřeno o celou řadu dalších okolností, zejména napsání SMS zprávy nrap. [REDAKCE] a rovněž způsob chování žalobce zachycený na videozáznamu z kamery, který vylučuje veškerá tvrzení žalobce o jeho skutečném úmyslu. Žalovaný dále označil za absurdní tvrzení žalobce, který předmětný disk vrátil poté, co po jeho prozkoumání lupou ve své kanceláři zjistil název společnosti, která jej vyrobila.

- [11] K námitce ohledně účelovosti žalobcovy argumentace žalovaný uvedl, že tento závěr nedovodil pouze ze skutečnosti, že žalobce se při zahájení řízení ve věcech služebního poměru k věci nevyjádřil, a učinil tak až prostřednictvím zmocněnce v odvolacím řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že absence vyjádření žalobce při zahájení řízení pouze dokresluje účelovost argumentace žalobce. Jinak by se nedalo dle žalovaného vysvětlit, že žalobce při podání vysvětlení podle ustanovení § 158 odst. 6 trestního řádu uvedl, že v kanceláři nrap. [REDAKCE] byl pouze jednou a nikdy z kanceláře nic neodcizil.
- [12] K námitkám týkajícím se nenaplnění objektivní stránky trestného činu žalovaný uvedl, že pro služební poměr neplatí základní soukromoprávní zásada „*Co není zakázáno, je dovoleno*“, nýbrž platí „*Co není povoleno, je zakázáno*“. V čl. 23 odst. 2 pokynu ředitele ŘSCP č. 49/2013 není mezi povinnostmi vedoucího směny kontrola kanceláří uvedena (a nelze ji dovodit ani z jiných povinností vedoucího směny), a proto je zřejmé, že bezdůvodné kontroly kanceláří nebyl žalobce oprávněn činit. Ani v interních dokumentech není stanovena povinnost kontrolovat uzamčení kanceláří. Naopak je v nich jednoznačně stanoven postup v případě otevření krabičky s klíči jinou než oprávněnou osobou, který žalobce v případě vstupu do kanceláře nrap. [REDAKCE] nedodržel. Policisté velení do výkonu služby jako vedoucí směny pouze kontrolují zapečetění krabiček s klíči; jinak je uzamykání kanceláří odpovědností jejich uživatelů. Dle žalovaného je dále nepravděpodobné, že pokud by žalobce běžně vykonával kontrolu kanceláří, nosil by s sebou i klíče od všech kanceláří pro případ, že by byly odemčené. Žalobce nemohl předpokládat, že kancelář nrap. [REDAKCE] bude odemčená, a proto měl klíče preventivně s sebou. Podle žalobce by standardní postup v případě odemčené kanceláře vypadal tak, že žalobce nejdříve zjistí odemčení kanceláře a až poté si zajde pro klíče a kancelář uzamkne. Žalobce však dveře neotevřel, aby si poté pro klíče od kanceláře

po tomto zjištění došel. Navíc je z videozáznamu z kamery zřejmé, že žalobce nemá v ruce klíče od jiných kanceláří, které by mohl při kontrole kanceláří použít. Bylo by nelogické, aby měl s sebou žalobce klíč pouze od kanceláře nrap. [REDAKCE], když dle svých vlastních slov běžně prováděl kontrolu všech kanceláří. Podle žalovaného je tak odůvodněn závěr, že žalobce měl při vstupu do kanceláře v ruce klíč od kanceláře nrap. [REDAKCE], který evidentně použil za účelem odemčení uzamčené kanceláře nrap. [REDAKCE]. Na videozáznamu z kamery je však patrné, že žalobce drží jeden klíč separovaně od ostatních, což podle žalovaného potvrzuje závěr, že se jedná o klíč od kanceláře nrap. [REDAKCE], který má žalobce v ruce odděleně od ostatních, neboť jej využil ke vstupu a zamýšlí jej využít při odchodu z kanceláře. K námitce, že vyslechnutí svědci sice uvedli, že existují dvě plastová válcovitá pouzdra, avšak z fotografie skříně, do níž se ukládají trezorky s klíči, pořízené GIBS dne 19. 3. 2019 je zjevné, že ve skříně se nacházela tři plastová válcovitá pouzdra, žalovaný uvedl, že svědci hovořili pouze o jednom válcovitém pouzdru, v němž jsou uloženy všechny náhradní klíče od kanceláří vedoucího, jeho zástupce, sekretářky a IT specialisty. Pokud se na fotografii skřínky na ukládání klíčů v kanceláři vedoucího směny nacházejí tři krabičky, nelze tvrdit, že se svědci vyjadřovali k těmto krabičkám, neboť svědci se při výsleších vyjadřovali toliko o krabičce, v níž se nacházejí náhradní klíče od kanceláří vedoucího, jeho zástupce, sekretářky a IT specialisty. Žalovaný pak dále upozornil na rozdílnost ve výpovědích žalobce v průběhu trestního řízení (výslech ze dne 9. 5. 2019 a výslech ze dne 24. 7. 2019) a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které podal dne 7. 5. 2019. Z uvedených tvrzení žalobce je zřejmé, že při prvním výslechu před GIBS hovořil o krabičce s klíčem, kterou policisté běžně používali a kterou si vyzvedávali u vedoucího směny, zatímco u druhého výslechu již hovořil o válcovitých trezorcích, které jsou zachyceny na fotografiích pořízených GIBS. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo podáno před výslechy v trestním řízení, se žalobce ve vztahu ke dni 5. 2. 2019 o klíči od kanceláře nrap. [REDAKCE] vůbec nezmiňuje a ke dni 13. 2. 2019 evidentně hovoří o krabičce s klíči, kterou policisté běžně používali, nikoliv o válcovité krabičce s náhradními klíči. Dále žalovaný uvedl, že výpovědi ze dne 9. 5. 2019 žalobce potvrdil, že kancelář uzamkl klíčem z nezapечатěné krabičky, kterou se rozhodl nezapечатit. K otázce poničení knihy fonogramů žalovaný uvedl, že žalobce skutečnost, že dne 13. 2. 2019 učinil záznam do knihy fonogramů, neuvedl v průběhu řízení ve věcech služebního poměru, ale tvrdil ji v rámci trestního řízení. Shrnuje, že v napadeném konstatoval, že otázka poničení knihy fonogramů zůstala nezodpovězena, avšak nelze ji považovat za stěžejní pro posouzení projednávané věci. K poničení knihy fonogramů muselo dojít až v období po 7. 5. 2019, tedy až poté, co byl žalobce propuštěn ze služebního poměru.

- [13] Konečně k námitce nenaplnění znaku zavrženíhodného jednání žalobce a ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru žalovaný uvedl, že v řízení byl jednoznačně prokázán skutečný úmysl žalobce, tedy úmysl přisvojit si cizí věc zmocněním, nikoliv žalobcem tvrzený úmysl poškodit kolegu. Tento prokázaný skutečný úmysl žalobce rozhodně nelze pochopit a nelze ho dle žalovaného označit za pouhé hašteření kolegů na služebně, které může mít dopad maximálně na vztahy na služebně, nikoliv na policii jako celek. Žalovaný dále uvedl, že do trestního stíhání jsou zainteresováni i příslušníci GIBS, státní zástupce a další osoby, ať už se jedná o soudce, úředníky soudu, případně další osoby blíže nespecifikované. Všechny výše uvedené osoby jsou seznámeny se skutečností, že žalobce je příslušníkem policie a u všech těchto osob může být zpochybněna úroveň kvality plněných úkolů policie, neboť není vyloučena úvaha těchto civilních osob o kvalitách

ostatních příslušníků bezpečnostního sboru, se kterými by v běžném životě mohly přijít do styku, což nesmí žalovaný připustit. Přitom není významné, zda k poškození dobré pověsti bezpečnostního sboru skutečně dojde, neboť stačí pouhé riziko poškození dobré pověsti bezpečnostního sboru. Jelikož je dobrá pověst bezpečnostního sboru nezbytným předpokladem pro plnění úkolů policie, nemůže žalovaný zvažovat dopady pouze na vztahy na služebně žalobce, jak se žalobce mylně domnívá. Zároveň uznal, že riziko poškození dobré pověsti bezpečnostního sboru tady s ohledem na zainteresovanost dalších osob podílejících se na trestním řízení bude fakticky vždy; jedná se však pouze o jednu z podmínek pro propuštění policisty ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, přičemž k propuštění dle uvedeného ustanovení může dojít pouze za naplnění dalších stanovených podmínek. Opačnou optikou by mohl každý policista propuštěný podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tvrdit, že jelikož se o jeho jednání nemůže nikdo kromě osob podílejících se na trestním řízení a kolegů dozvědět, nemůže být podmínka ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru nikdy naplněna.

- [14] Při ústním jednání konaném před soudem dne 13. 1. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech. Žalovaný předložil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2019, č.j. 88 T 124/2019-306 a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2020, č.j. 9 To 19/2020-332 (pozn. soudu: k jejich obsahu dále).
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [16] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019 byl žalobce propuštěn podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, ustanovený na služebním místě vrchní inspektor, Inspektorát cizinecké policie na mezinárodním letišti Brno Tuřany, Ředitelství služby cizinecké policie, neboť porušil služební slib tím, že jako příslušník Policie ČR, při výkonu služby vedoucího směny na Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Brno Tuřany, jemuž jsou podle interního aktu řízení č.j. CPR-18399/ČJ-2016-930800 při odchodu z pracoviště povinni pracovníci odevzdávat do opatrování klíče od svých kanceláří, uzamčených během jejich nepřítomnosti, zneužil svého přístupu k těmto klíčům a s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch za použití originálního klíče neoprávněně opakovaně vstoupil do kanceláře č. 22-208 uživatele nrap. [REDAKCE] nacházející se v budově inspektorátu č. 22 na parc. č. 2256 v k.ú. Tuřany, odkud dne 5. 2. 2019 v době od 15:22 do 15:30 hod. odcizil 1 ks počítačové paměti 2GB DDR3L zn. Crucial v hodnotě 500,80 Kč a 1 ks redukce USB-C female -> USB 3.0 male zn. Goobay v hodnotě 50 Kč, téhož dne v 16:54 hod. odtud odcizil 1 ks počítačové paměti 2GB DDR3L zn. Crucial v hodnotě 500,80 Kč a dále dne 13. 2. 2019 v době od 15:36 do 15:48 hod. odtud odcizil 1 ks pevného disku 4TB 3,5" zn. WD RED v hodnotě 3.217,33 Kč, který následně téhož dne v 15:54 hod. do kanceláře vrátil, protože byl při odchodu z ní spatřen s odcizenou věcí nrap. [REDAKCE], čímž způsobil Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, Praha 3, IČ: 000 07 064 škodu ve výši 4.269 Kč, tedy přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal vloupáním.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že vzhledem k uvedeným skutečnostem je zřejmé, že žalobce zneužil svého přístupu ke klíčům od kanceláře č. 22-2018 s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch v hodnotě 4.269 Kč, čímž naplnil znaky přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Dále je

v odůvodnění uvedeno, že bylo vycházeno z materiálu GIBS vedeného pod sp.zn. GI-992/TČ-2019-842070, jehož součástí je i videozáznam pořízený z kamery v předmětné kanceláři. Služební funkcionář uvedl, že žalobce se dopustil zavrženíhodného jednání, které je neslučitelné s postavením policisty ve společnosti a diskredituje pověst bezpečnostního sboru – Policie ČR – jako garant bezpečnosti pro občana. Skutek žalobce označil za vysoce společensky škodlivý, neboť tento se trestné činnosti dopustil během výkonu služby, kdy poškodil zájem na ochraně majetku ve vlastnictví bezpečnostního sboru jako svého zaměstnavatele, přičemž se takového jednání dopouštěl opakovaně a úmyslně.

- [18] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 7. 5. 2019 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [19] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2019, č.j. PPR-19175-14/ČJ-2019-990131, byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že byla doplněna věta, že žalobce „porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, spáchaného úmyslně, a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“; dále byl doplněn datum a název interního aktu řízení (dne 21. 7. 2016, „Dokumentace bezpečnostní ochrany areálu ICP Brno Tuřany“); a dále byla upřesněna hodnota odcizených věcí – 1 ks redukce USB v hodnotě 90 Kč, 2 moduly počítačové paměti tvořící 1 celek v zůstatkové hodnotě 955 Kč a pevný disk v hodnotě 3.281 Kč – celková výše škody 4.326 Kč.
- [20] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí (str. 3) a obsah žalobcovy odvolání (str. 3 a 5). Dále konstatoval obsah spisového materiálu, včetně podkladů, které byly doplněny odvolacím orgánem z trestního řízení vedeného se žalobcem u GIBS (str. 5 až 7). Na str. 7 až 27 napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně popsal obsah jednotlivých podkladů. Následně se žalovaný zabýval věcným posouzením případu. K řízení o propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014, sp.zn. 8 Tdo 1233/2014 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 As 87/2014-63, a ze dne 29. 1. 2004, č.j. 2 As 17/2003-79. Dále se žalovaný zabýval porušením služebního slibu ze strany žalobce (str. 30), a zavrženíhodností jednání žalobce (str. 31), znaky trestného činu (str. 32 až 41) a dobrou pověstí bezpečnostního sboru (str. 41 až 42).
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru: „*Příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*“
- [23] Podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku: „*Kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, a čin spáchá vloupáním, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci.*“

- [24] Soud nejprve úvodem k argumentům žalobce týkajícím se skutkového stavu věci uvádí, že se jeví jako účelové, neboť stojí osamoceny vůči výpovědím svědků a dalším podkladům založeným ve spise (např. videozáznamu z kanceláře [REDACTED]), jelikož z nich vyplývají shodné a vzájemně nerozporné skutečnosti. Proto neměl soud, a tím méně ani služební funkcionáři důvod jim neuvěřit. Nadto tvrzení žalobce nemají žádnou oporu v provedeném dokazování.
- [25] Soud ze správního spisu ověřil, že služební funkcionáři čerpaly většinu informací pro vyslovení závěru o splnění podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru ze spisu GIBS. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, konstatoval, že listiny, z nichž je patrný obsah výpovědi svědků z jiných řízení, mohou být podkladem pro rozhodnutí. Uvedené listiny musí být účastníku řízení zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. Žalobce byl dne 3. 9. 2019 informován o doplnění spisového materiálu odvolacího řízení o dokumenty z trestního řízení a byla mu dána možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, což žalobce učinil dne 16. 9. 2019. Součástí listinných důkazů opatřených z trestního řízení byly jak výpovědi jednotlivých svědků, tak i výpověď žalobce, jakož i další podklady (protokoly o šetření na místě, protokoly o ohledání věci aj.). Za této situace proto nelze vytýkat žalovanému, že nepřistoupil k dalšímu vlastnímu dokazování, neboť shromážděné důkazy poskytovaly dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí. Lze rovněž uvést, že při rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je možné vycházet i z listin opatřených v jiném řízení, neboť platí zásada, že důkazem může být vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci.
- [26] K námitkám žalobce týkajícím se jeho jednání ze dne 5. 2. 2019 soud uvádí, že úmysl žalobce přisvojit si cizí věc zmocněním je naprosto zřejmý ze všech zjištěných okolností; zejména jsou jeho tvrzení v rozporu s videozáznamem z kamery, na němž bylo zachyceno, že žalobce nejprve po vstupu do kanceláře prohlédl její strop a poté důkladně kancelář a v ní uložené věci prohledával. Hledal-li by žalobce svou grafickou kartu, pak je velmi pravděpodobné, že by nejprve hledal ve svém počítači, a pak teprve ve skříni, nikoli naopak, jak tomu ovšem bylo ve skutečnosti. Rovněž pak lze za účelové označit tvrzení žalobce, že chtěl pouze poškodit svého kolegu – v takovém případě by mu stačilo vzít z kanceláře jakoukoli věc, aniž by musel kancelář blíže prohledávat, příp. by odnesl věc větší či hodnotnější, jejíž absenci by [REDACTED] zpozoroval dříve. K výpovědím svědků soud dále uvádí, že ohledně manipulace s dataprojektorem bylo vyslechnuto celkem 6 svědků, když všichni shodně potvrdili, že se při manipulaci s dataprojektorem v období od 8. 2. do 16. 4. 2019 žádné z odnesených věcí za dataprojektorem nenacházely. Nadto v daném případě je dle soudu zcela nerozhodné, zda žalobce věci z pracoviště odnesl či je zde pod tlakem zahájení trestního stíhání zanechal, neboť rozhodující je skutečnost, že se žalobce zmocnil cizí věci. Rovněž je pak třeba zohlednit tu skutečnost, že žalobce věci „vrátil“ za dataprojektor až po 2 měsících, co je měl v držení, ale především až poté, co se dozvěděl, že je s ním zahájeno trestní stíhání.
- [27] K námitkám ohledně žalobcova jednání ze dne 13. 2. 2019 soud uvádí, že je sice pravdou, že si tvrzení žalobce a prap. [REDACTED] neodpovídají ohledně místa setkání, neboť prap. [REDACTED] uvedla, že v době setkání s žalobcem seděla u počítače v zasedací místnosti, zatímco žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že prap. [REDACTED] přicházela po chodbě směrem od denní místnosti. Z výpisu přihlášení prap.

do počítače umístěného v zasedací místnosti ICP Brno Tuřany vyplývá, že prap. byla dne 13. 2. 2019 k počítači přihlášena minimálně v 15:49:13 hod. a v 15:57:48 hod. Podle videozáznamu z kamery byl žalobce v kanceláři nrap. v době od 15:36 hod. do 15:48 hod. a v 15:54 hod. O správnosti těchto časových údajů soud nemá důvod pochybovat. Lze tedy dospět k závěru, že žalobce potkal prap. po první návštěvě kanceláře a že pevný disk vrátil po tomto setkání. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že správní orgány svůj argument o tom, že žalobce vrátil pevný disk v důsledku setkání s prap., opírají ve svých rozhodnutích o svědectví prap., jelikož tyto vycházely zejména z vyjádření žalobce, videozáznamu z kamery a výpisu přihlášení prap. do počítače. V této souvislosti pak lze tvrzení žalobce o tom, že předmětný pevný disk vrátil poté, co po jeho prozkoumání lupou ve své kanceláři zjistil název společnosti, která jej vyrobila, označit rovněž za účelové, neboť na disku je jasně vidět název označení „WD“, tj. Western Digital.

- [28] K námitce týkající se toho, že správní orgány označily žalobcovu argumentaci za účelovou, soud uvádí, že celým napadeným rozhodnutím se prolínají odkazy na rozporná vyjádření žalobce; není tedy pravda, že by žalovaný tento závěr dovodil pouze ze skutečnosti, že se žalobce při zahájení řízení ve věcech služebního poměru k věci nevyjádřil, a učinil tak až prostřednictvím zmocněnce v odvolacím řízení.
- [29] Žalobce dále namítal nenaplnění objektivní stránky trestného činu. V této souvislosti se lze ztotožnit se žalovaným, že pro služební poměr neplatí základní soukromoprávní zásada „*co není zakázáno, je dovoleno*“, ale platí zásada, že „*co není povoleno, je zakázáno*.“ Není-li tedy v pokynu ředitele ŘSCP č. 49/2013 mezi povinnostmi vedoucího směny kontrola kanceláří uvedena, a nelze-li jí dovodit ani z jiných povinností vedoucího směny, pak je zcela zjevné, že žalobce nebyl k bezdůvodným kontrolám kanceláří oprávněn. Na rozdíl od toho je však v interních předpisech stanoven jasný postup v případě otevření krabíčky s klíči jinou než oprávněnou osobou, který však žalobce v případě vstupu do kanceláře nrap. nedodržel. Ze zjištěných skutečností totiž vyplynulo, že žalobce vědomě zneužil klíče od kanceláře svěřené mu během výkonu služby do opatrování, opakovaně do takové uzamčené kanceláře vstupoval, systematicky ji prohledával, aby z ní nakonec odnesl cizí věci, které skryl. V tomto popisu lze rovněž spatřit znak vloupání dle ustanovení § 121 trestního zákoníku, neboť je zřejmé, že žalobce sice do kanceláře nrap. vstoupil za použití klíčů, nicméně tyto mu byly svěřeny ke zcela jinému účelu – tyto byl oprávněn použít za účelem zjednání přístupu do kanceláří v případě nutnosti vyvolané nenadálými okolnostmi, nikoliv za účelem náhodné kontroly kanceláří. Nadto lze dále konstatovat, že žalobce nevykonával pouze „kontrolu uzamčení kanceláře“, ale tuto kancelář dále prohledával a vstupoval do ní opakovaně. Dle soudu je dále nepravděpodobné, že by žalobce s sebou nosil neustále klíče od všech kanceláří pro případ, že by byly odemčené. V daném případě je totiž z videozáznamu patrné, že měl při vstupu do předmětné kanceláře klíče v ruce, neboť je jasné, že nemohl dle soudu předpokládat, že kancelář nrap. bude odemčená, a proto měl klíč od ní s sebou.
- [30] K námitce, že vyslechnutí svědci uvedli, že existují dvě plastová válcovitá pouzdra, avšak z fotografie skříně, do níž se ukládají trezorky s klíči, pořízené GIBS dne 19. 3. 2019 je zjevné, že ve skříně se nacházela tři plastová válcovitá pouzdra, soud uvádí, že svědci hovořili pouze o jednom válcovitém pouzdru, v němž jsou uloženy všechny náhradní klíče od kanceláří vedoucího, jeho zástupce, sekretárky a IT specialisty. V tomto směru pak lze dále odkázat na rozdílnost ve výpovědích žalobce v průběhu trestního řízení, když při

prvním výslechu před GIBS hovořil o krabičce s klíčem, kterou policisté běžně používali a kterou si vyzvedávali u vedoucího směny; u druhého výslechu již hovořil o válcovitých trezorcích, které jsou zachyceny na fotografiích pořízených GIBS; v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo podáno před výslechy v trestním řízení, se žalobce ve vztahu ke dni 5. 2. 2019 o klíči od kanceláře nrap. [REDACTED] vůbec nezmiňuje a ke dni 13. 2. 2019 hovořil o krabičce s klíči, kterou policisté běžně používali, nikoliv o válcovité krabičce s náhradními klíči. K poničení knihy fonogramů soud uvádí, že žalobce skutečnost, že dne 13. 2. 2019 učinil záznam do knihy fonogramů, neuvedl v průběhu řízení ve věcech služebního poměru, ale tvrdil ji v rámci trestního řízení. Je třeba konstatovat, že otázka poničení knihy fonogramů zůstala v řízení nezodpovězena, nicméně dle názoru soudu ji nelze považovat za klíčovou pro posouzení věci, neboť k poničení knihy fonogramů muselo dojít dle žalovaného až v období po 7. 5. 2019, tj. až poté, co byl žalobce propuštěn ze služebního poměru.

- [31] K námitkám ohledně nenaplnění znaků zavrženíhodného jednání žalobce a ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru soud uvádí, že podmínkou pro aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. pro propuštění policisty ze služebního poměru, je skutečnost, že jednání policisty má znaky trestného činu. Konec konců rozhodování o vině a trestu za trestné činy náleží pouze soudu, tudíž služební funkcionář jen pro účely předmětného ustanovení posoudil na základě shromážděných důkazů jednání žalobce a učinil závěr, zda toto jednání má znaky trestného činu. Dále lze konstatovat, že v řízení byl jednoznačně prokázán skutečný úmysl žalobce, tj. úmysl přisvojit si cizí věc zmocněním, nikoliv žalobce uváděný úmysl poškodit kolegu. Skutečný úmysl dle názoru soudu nelze označit za pouhé hašteření kolegů na služebně. Ba naopak úmyslné jednání žalobce je nepochybně způsobilo ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť je neslučitelné s postavením policisty ve společnosti (policista, který sám zákony úmyslně porušuje, pak logicky nemůže mít důvěru veřejnosti). Zdůraznit je pak třeba i tu skutečnost, že předmětné ustanovení zákona o služebním poměru hovoří o tom, že jednání musí být „způsobilo ohrozit dobrou pověst“, je tedy nerozhodné, zda k poškození dobré pověsti bezpečnostního sboru skutečně došlo, ale stačí pouhé riziko poškození dobré pověsti bezpečnostního sboru.
- [32] Soud dále k celé věci uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č.j. 10 As 87/2014-65, platí, že „[v] řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru sice není rozhodující, zda dotýčný příslušník v trestním řízení byl či nebyl odsouzen, ale k návrhu příslušníka je vždy nutno zohlednit případný závěr trestního soudu ohledně toho, zda jednání naplňovalo znaky skutkové podstaty či nikoliv. Je však třeba mít na paměti, že pro rozhodnutí o vině v trestním řízení mohou být významné i jiné skutečnosti, nežli je naplnění znaků skutkové podstaty u předmětného jednání. Trestní řízení je ovládáno velmi přísnými pravidly, v případě pochybností o objektivní či subjektivní stránce trestného činu je postupováno ve prospěch pachatele. Závěry soudu v trestním řízení je v řízení o propuštění ze služebního poměru nutno respektovat, je však nutno posoudit, zda vyvracejí správnost úvahy služebního funkcionáře nebo nikoliv.“
- [33] V nyní projednávané věci je však situace taková, že trestní soudy dospěly ke stejným závěrům jako služební funkcionáři v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.
- [34] Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2019, č.j. 88 T 124/2019-306, byl žalobce shledán vinným, že jako příslušník policie České republiky, při výkonu služby vedoucího

směny na Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Brno-Tuřany, jemuž jsou podle interního aktu řízení sp.zn. CPR-18399/ČJ-2016-930800 při odchodu z pracoviště povinni pracovníci odevzdávat do opatrování klíče od svých kanceláří, uzamčených během jejich nepřítomnosti, zneužil svého přístupu k těmto klíčům a s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch za použití originálního klíče neoprávněně opakovaně vstupoval do kanceláře č. 22-208 uživatele nrap. [redacted] nacházející se v budově Inspektorátu č. 22 na parcele č. 2256 v k.ú. Tuřany, kancelář prohledal a odcizil odtud dne 5. 2. 2019 v době od 15:22 do 15:30 hod. 1 ks modulu počítačové paměti 2GB DDR3L zn. Crucial a 1 ks redukce USB-C female -> USB 3.0 male zn. Goobay v hodnotě cca 90 Kč, téhož dne v 16:54 hod. odtud stejným způsobem odcizil 1 ks modulu počítačové paměti 2GB DDR3L zn. Crucial, přičemž 2 moduly těchto pamětí tvořily 1 celek v zůstatkové hodnotě 955 Kč, dále dne 13. 2. 2019 v době od 15:36 do 15:48 hod. odtud stejným způsobem odcizil 1 ks pevného disku 3,5“ o kapacitě 4 TB zn. Western Digital RED v zůstatkové hodnotě 3.281 Kč, který následně téhož dne v 15:54 hod. do kanceláře nrap. [redacted] vrátil, protože byl při odchodu z ní spatřen prap. [redacted], čímž způsobil Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, Praha 3, IČ: 000 07 064, škodu ve výši 4.326 Kč, tedy přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, a čin spáchal vloupáním, tím spáchal přečin krádeže dle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákonu, a za to byl odsouzen podle ustanovení § 67 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákonu a ustanovení § 68 odst. 1, 2, 5 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 25 celých denních sazeb, výše denní sazby činí 800 Kč, celková částka peněžitého trestu je 20.000 Kč. Podle ustanovení § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2020, č.j. 9 To 19/2020-332, bylo podle ustanovení § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného (žalobce) zamítnuto. V podrobnostech soud na tato soudní rozhodnutí, která jsou oběma stranám sporu dostatečně známa, odkazuje.

[35] Lze tedy dospět k závěru, že byly-li podklady založené ve spise GIBS ve věci trestního stíhání žalobce dostatečné pro vyslovení závěru o vině a trestu žalobce ze strany trestních soudů, tím spíše pak musely být tyto podklady dostatečné pro aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ze strany služebních funkcionářů vůči žalobci. Jakkoli soud tímto závěrem nepopírá skutečnost, že v případě řízení trestního a řízení ve věci propuštění ze služebního poměru se jedná o jiné řízení, ve kterém rozhodují jiné na sobě nezávislé orgány veřejné moci, pak skutečnost, že závěry služebních funkcionářů byly *de facto* potvrzeny rozhodnutími trestního soudu je nutné v řízení před správním soudem zohlednit.

[36] Lze proto dle soudu uzavřít, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval všemi uplatněnými námitkami žalobce a vypořádal se s veškerou jeho uplatněnou argumentací. Závěry správních orgánů soud hodnotí jako věcně správné, logické a přezkoumatelné. Správní orgány tak dle názoru soudu správně dospěl k závěru, že předmětné jednání žalobce naplňuje všechny znaky přečinu krádeže dle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť žalobce si přisvojil cizí věc zmocněním, a toto jednání spáchal vloupáním, když neoprávněně překonal uzamčení kanceláře nrap. [redacted] a z kanceláře po jejím důkladném prohlédnutí odnesl cizí věci s úmyslem získat majetkový prospěch. Správní orgány pak dle soudu dostatečně v závislosti na zjištěných skutečnostech odůvodnily aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru na případ žalobce, tj. že porušil služební slib tím, že se dopustil

zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

[37] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu